

[Undervisningsministeren.]

gen er, hvad denne foreløbige Beretning fra det kirkepolitiske Udvalg, som jeg her staar med, viser, at dette Forslag blev vedtaget med overvældende Flertal, med 22 Stemmer imod 1 —, jeg har oplyst hvem denne ene var, det var Provst Nørgaard i Haslev; 3 stemte ikke, men dertil hørte det ærede Medlem ikke. Det ærede Medlem var en af de 22, som stemte for Forslaget. Men Sammenhængen — og det ærede Medlem glemmer stadig Sammenhængen — var, at jeg i Gaar, da jeg gennemgik de Konservatives Ændringsforslag, dvælede lidt ved deres § 14, hvor Mindretallet foreslaar en Ordning, der i visse Tilfælde fritager Læreren for Religionsundervisning, hvilket skal iværksættes af Biskoppen. Jeg paaviste ganske sagligt, at denne Ordning var umulig, at man stillede Biskoppen i en ganske umulig Stilling; det var Ministeren, der her havde Magten, og Biskoppen vilde overfor en Minister kun løbe Panden imod Muren. Stillingen var i alle Henseender umulig, og dette Stk. 1 i § 14 var efter min Mening lidet gennemtænkt. Det søgte jeg at paavise sagligt, men saa udtalte jeg min Forundring over, at det ærede Medlem; som i det kirkepolitiske Udvalg har stemt for en Løsning af dette Spørgsmaal, der var nøje gennemtænkt og overvejet — det havde været til Behandling i et Underudvalg og var blevet saa godt som enstemmigt vedtaget i Plenarmødet —, ikke havde foretrukket den Ordning og sat den ind her. Det var jeg berettiget til; det er Kendsgerningen, saadan var Forholdet.

Nu siger det ærede Medlem — men det kommer i og for sig ikke Sagen ved —: Ja, men efter dette Forslag i det kirkepolitiske Udvalg skal der paa anden Maade sørges for Børnenes Oplæring i Kristendomskundskab. Ja vel, men som det fremgaar af § 2, sidste Stykke, faar Forældrene fuldkommen frit Valg af den Præst, hvis Attest skal være tilstrækkelig til, at de kan undrages Folkeskolens Religionsundervisning. Men her er vi netop ved et Hovedpunkt, for det, det ærede Medlem og hans Meningsfæller har klamret sig til, er netop, at den bestemte Præst, der sidder i Sognet, skal være Medlem af Skolekommissionen, og det Tilsyn skal Forældre og Børn være undergivet. Her er der Tale om et fuldstændig frit Præstevalg, det er noget helt andet. Jeg læser i „Kristeligt Dagblad“ for i Dag i den ledende Artikel, hvori man stærkt dvæler ved det Punkt, at det netop er det rigtige, det skal være Stedets Præst, uanset om Forældrene har Tillid til ham eller ej.

Det skal være Stedets Præst, det er det, man fra konservativ og klerikal Side vil hævde, og man kritiserer Flertallets Forslag, fordi det bryder dermed. Men den saa godt som enstemmigt vedtagne Udtalelse fra det kirkepolitiske Udvalg, hvortil alle Indre Missions Medlemmer var med, hvortil det kirkelige Centrums Medlemmer var med, har en helt anden Ordning, der gaar ganske imod, at det bliver den ene bestemte Præst, uanset om Befolkningen har Tillid til ham kirkeligt eller religiøst. I denne Individualismens Tidsalder — i hvert Fald paa det religiøse Omraade — er det snart blevet Parolen: hver Præst sin Tro, sin Lære, sit Ritual — men uanset om Befolkningen har Tillid til ham ogsaa i religiøs Henseende, skal den have Stedets Præst til tilsynsførende ved sit Skolevæsen. Jeg har med Rette undret mig over, at det ærede Medlem ikke holdt sig til det Forslag, han selv har været med til at vedtage i det kirkepolitiske Udvalg, som er gennemtænkt og frisindet, i Stedet for det umulige Forslag, som han her fremsatte sammen med sin Medforslagsstiller.

Maa jeg med den højtærede Formands Tilladelse i denne Sammenhæng gøre et Par korte Bemærkninger til Bladet „Kristeligt Dagblad“ for i Dag, som netop berører disse Spørgsmaal.

Formanden: Ved en Sags tredie Behandling er det selvfølgelig tilladt.

Undervisningsministeren (Borghjerg): Folketingsmand Carlsen-Skiødt skriver i Bladet en Artikel, hvori han siger, at naar dette Forslag vedtages, bliver Udviklingslinien i Forholdet mellem Folkekirken og Folkeskolen følgende:

„1) Præsten fjernes fra sin hidtidige Stilling i Skolens Tilsyn; 2) Religionsundervisningen gøres frivillig saavel for Læreren som for Børnene; og endelig som det 3die Afsnit i den nedadgaaende Linie, at al Religionsundervisning forbydes i Skolen.“

Ja, det kan man kalde at male Fanden paa Væggen! Men Hensigten er jo tydelig nok, den er der ingen Tvivl om. Det andet Led var, at Religionsundervisningen gøres frivillig saavel for Læreren som for Børnene. Indre Mission, Det kirkelige Centrum, alle kirkelige Retninger har i det kirkepolitiske Udvalg været med til at foreslaa at henvende sig til Lovgivningsmagten om at gøre Religionsundervisningen frivillig saavel for Læreren som for Børnene. Det er aabenbart ejendommelige Melodier, der i de kom-